

Els israelians de Gaza i Cisjordània se senten enganyats pel seu govern.

AP-XIU

INTERNACIONAL

Dos grups dins de l'OAP s'oposen a l'acord amb Israel

Arafat convenç els palestins

La pau entre Israel i Palestina té un dels seus obstacles més grossos en la divisió a l'interior de l'OAP. La gran pregunta és si Arafat conserva el poder o no.

Yasser Arafat, president del Consell Executiu de l'Organització per l'Alliberament de Palestina (OAP), suà per convèncer els seus companys del Comitè Central del Fatah de la necessitat de donar suport a l'acord secret amb Israel. La reunió de Tunis, molt tensa segons alguns testimonis, confirma les reticències que han desvetllat unes negociacions que trasbalsen Israel i els territoris ocupats.

"Com podem acceptar aquest text que consagra l'ocupació sionista de Palestina?", declarà, enfadat, Khaled al-Hassan, un dels membres fundadors del Fatah. Khaled i el seu germà no assistiren a la reunió de Tunis, però no tenen inconvenient a mostrar la seva oposició al pla "Gaza i Jericó, de moment". Faruq Kaddumi, considerat un moderat pels qui

l'han tractat com a cap de la diplomàcia palestina, també es pronuncià contra l'acord. Una actitud que sorprèn, perquè Kaddumi interpretà bastant bé el paper de conciliador, especialment a partir del moment que Arafat es convertí en un maleït, viltingut a Occident i a moltes capitals àrabs perquè donava suport al president iraquetà, Saddam Hussein, durant la guerra del Golf Pèrsic, l'any 1991.

La reacció dels notables del Fatah era esperada. L'acord, tan secret que fins i tot el secretari nord-americà d'Estat, Warren Christopher, reconeixia que no en sabia res, molestà molts dirigents palestins perquè s'havia fet a la seva esquena. La notícia de les converses d'Oslo aconseguí d'irritar nombrosos estadistes àrabs, com el siria Hafez al-Assad i el jordà Hussein, i els polítics palestins que esperaven de ser consultats, entre ells al-

guns membres de la delegació que negociava a Washington. Eliah Sambar, conseller dels palestins a les converses bilaterals, feia malabarismes dialèctics per explicar la importància de la tasca a la capital nord-americana. "El problema està en els temors legítims respecte a un acord que, encara que sigui un progrés indubtable, constitueix un desafiament i un risc per als palestins", admeté Sambar.

També s'oposen a l'autonomia limitada dels territoris ocupats els dos grups més importants de l'OAP després del Fatah: el Front Popular per l'Alliberament de Palestina (FPAP), de George Habache, i el Front Democràtic per l'Alliberament de Palestina (FDAP), que dirigeix Nayef Hawatmeh. Més moderat el segon que no el primer, tots dos es neguen a cap concessió territorial a Israel. Però sem-

bla que Habache i Hawatmeh acabaran subscriuint l'acord, o que almenys no el torpedinaran. El pragmatisme polític els obliga a actuar amb prudència, a fi de no ser superats pels esdeveniments. Com a teòrics marxistes que són, saben que la "conjuntura" no els és favorable, perquè les condicions d'ara no són les de fa 10 anys, quan podien enfrontar-se a Arafat amb l'ajuda de Síria i els països àrabs més radicals.

La resta de formacions de l'OAP, tan heterogènia com la societat que representa, són testimonials. La seva força radica exclusivament en els diners que reben de les capitals àrabs interessades a ficar cullerada en la resistència palestina.

La gran incògnita es diu Hamas, el moviment integrista que es nodreix de la desesperació dels joves farts de promeses d'uns dirigents que viuen allunyats de l'ocupació. "Continuarem la lluita armada contra l'ocupant israelià a tot Palestina, fins i tot en els territoris que hi ha sota control palestí", declarava un destacat membre de Hamas en saber l'acord d'Oslo.

Feissal Husseini, el més respectat dels dirigents palestins a l'interior, és l'encarregat de reunir-se amb els líders de Hamas per explicar-los que la solució "Gaza i Jericó, de moment" és millor que res. La resposta de Hamas és imprevisible: els seus militants han estat els més castigats per la repressió israeliana, sobretot a Gaza, on són quasi hegemònics. Creats pels serveis secrets d'Israel per dinamitar l'OAP, ara es poden convertir en l'obstacle més important en l'aplicació de l'acord de pau.

Alguns dirigents palestins menys tenen la capacitat d'acció dels contraris a la convivència amb Israel. "No exagerem la importància dels opositors al procés de pau. Les coses canviaran quan es comenci a aplicar l'acord, que modificarà les condicions de vida" als territoris ocupats, opina Hanan Achraoui, portaveu de la delegació palestina en les converses de Washington. L'optimisme d'Achraoui no és compartit per altres palestins moderats, que adverteixen, sense fer declaracions oficials compromeses, sobre el perill de les provocacions i de les accions aïllades. No es pot oblidar que el problema palestí ha estat la justificació ideològica de la majoria d'estadistes àrabs des de Nasser a Saddam, passant per Hassan II, Gaddafi i el rei Fahd.

Arafat podria aconseguir l'alliberament dels presoners polítics. ARXIU

La pregunta clau és: què passarà amb la Intifada, aquest moviment popular que l'OAP no ha aconseguit de controlar? Podrà Arafat imposar la seva autoritat als més radicalitzats, especialment als adolescents dels camps de refugiats de Gaza que només han conegut humiliacions? Aprofitaran els integristes, i els països que els donen suport –Iran, Sudan–, el descontentament de la gent per a passar a l'ofensiva?

Les respostes, les sabrem ben aviat, encara que Arafat podria amagar alguna carta per a recuperar el carisma perdut entre els més extremistes. Segons la publicació *Al-Xuruq*, pròxima a l'OAP, Israel s'ha compromès amb Arafat a alliberar abans del 15 de novembre els preso-

ners polítics "originaris de Gaza i Jericó". Una notícia que, en cas de confirmar-se, podria aplacar els ànims dels més exaltats. A Israel hi ha més de 10.000 detinguts per delictes considerats polítics.

LA HISTÈRIA DELS COLONS JUEUS

Entre els israelians tampoc no hi ha unanimitat. Els colons de Gaza i Cisjordània, òbviament, estan histèrics. Es consideren enganyats per un govern, no aquest, sinó el de Yitzhak Xamir, que incentivà la creació d'assentaments, la millor forma de consumir l'ocupació del 1967. Esperem que els crits dels colons no arribin gaire lluny. La *realpolitik* sempre s'ha imposat als interessos personals, i més en un estat amenaçat des de la seva constitució, el 14 de maig del 1948. Els colons jueus, que foren expulsats a cops del Sinaí, quan tornaren a Egipte, poden donar fe de la intransigència dels seus dirigents quan es tracta de la seguretat d'Israel.

Malgrat l'èxit de les dues manifestacions fetes en pocs dies de diferència a Israel, l'una a favor de l'acord i l'altra contra, no sembla que el primer ministre, Yitzhak Rabin, s'hagi d'esforçar gaire perquè s'adopti el text. Les úniques crítiques procedeixen de l'extrema dreta religiosa i nacionalista i d'alguns polítics del Likud conservador, com Benjamin Netanyahu. Ni Xamir no ha gosat maleir un acord imprescindible per a la convivència dels pobles.

Antoni Castel

Yitzhak Rabin ha estat criticat per l'extrema dreta religiosa i nacionalista per la seva política envers els palestins. ARXIU